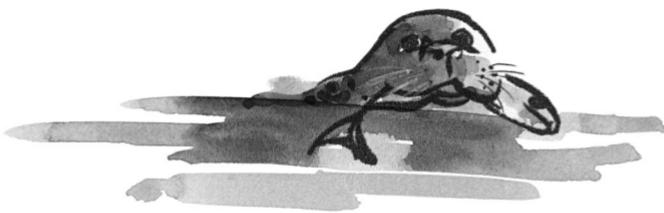

De dierenpolitie
Op zoek naar de zeehondendief

Victoria Farkas
De
dierenpolitie

Op zoek naar de zeehondendief

Met tekeningen van
Els van Egeraat

moon

Lees ook van Victoria Farkas:
De dierenpolitie

Tekst © 2010 Victoria Farkas
Illustraties © 2010 Els van Egeraat
© 2010 Moon, Amsterdam
Omslagontwerp Petra Gerritsen
Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0436 8

NUR 282

www.moonuitgevers.nl
www.victoriafarkas.com

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Voor Jan, Rob, Coen, Bram, Fokje, Rianne, Annie,
Ulla, Karien, Danny, Janne en alle andere zeehonden
die in Ecomare wonen.

Inhoud

Een bonte stoet	9
Ingestorte kaassoufflés	16
Wortel-rozijnen-hazelnotentartaart	24
Grote schoonmaak	32
Een paaltje en Texelse zeemonsters	39
Zeehondenknuffel met scherpe tanden	49
Slagroomsoesjes	56
Haring met uitjes en een vlaggetje	62
Surinaamse kippenpootjes met rijst en kousenband	68
Verwend verjaardagscadeautje	75
De meeuw en de vis	85
Broodje aap en gewokte beer	94
Zeehondensjaal	104
Waar is Beerel?	112
Zinderend zevental	120
Louise ‘Pimpelpaars’ Dessinière	128
Helikoptervlucht	135
Pittig gekruid zeesLAGveld	143
Z-menu	152
Een bank vol zeehonden	158
Vette motorpech	167
De achtervolging	180
Bekentenis van een zeehondendief	187
Happy Seal Meal	196
Bye bye, Beerel	200
Over Ecomare	205

Een bonte stoet

Het was een bonte stoet die de camping op kwam lopen. Voorop liep de vader van Merel. Hij droeg de grote tent, maar dat was logisch, want hij was ontzettend groot en sterk. 'Pardon,' zei hij tegen een dikke mevrouw in een veel te klein jurkje. Ze stond midden op het smalle zandpad dat van de parkeerplaats naar het brede pad liep.

'Gut o gut, u bent een sterke man,' zei de dikke mevrouw in het veel te kleine jurkje, en haar gezicht werd knalrood.

De vader van Merel mompelde een vriendelijk goedendag en liep snel door. Nou ja, zo snel mogelijk, want de grote tent was toch wel erg zwaar en onhandig groot.

Achter hem liep de moeder van Merel. Zij hield een hoge stapel potten, pannen en Tupperware-bakjes vast. Ze leek op een acrobaat, of eigenlijk leek ze meer op een clown die deed alsof hij een acrobaat was, maar zo'n hoge stapel niet in evenwicht kon houden. Ze moest goed oppassen dat ze niets boven op de kleine Teun, het broertje van Merel, liet vallen. Die kroop luid kirrend achter zijn moeder aan. Hij had, als enige van de familie, niets bij zich, maar ook dat was logisch, want hij was pas tien maanden.

Toen kwamen Merel en Beer. Ze hielden allebei een uiteinde van de middelste tent vast, hun tent. Ze waren knalrood van de inspanning. Dikke zweetdruppels glansden als diamanten op hun voorhoofd. Het was nog een behoorlijk stuk lopen naar hun stapplaats toen Merel en Beer halverwege het brede pad de billen van twee dames tegenkwamen. De billen blokkeerden het zandpad en stonden vreselijk in de weg. Aan beide kanten van de billen was het net te smal om er met een tent langs te kunnen. Hoofdschuddend keken ze de acrobatenvrouw en het kruipende jongetje na.

‘Sorry, mogen we er even door?’ zei Merel met haar liefste stem tegen de billen van de twee dames, waarvan de een dik en kort en de ander dun en lang was. De dames, de twee hartsvriendinnen Truus en Suus, draaiden zich tegelijk om.

‘Is dat niet veel te zwaar voor jullie?’ zei Truus, die dun en lang was. Ze wees op de tent.

‘Nee hoor, mevrouwen. Wij zijn hartstikke sterk,’ antwoordde Beer met zijn tanden op elkaar, want in werkelijkheid was de middelste tent wel degelijk te zwaar voor twee acht- – o, pardon – bijna negenjarigen. Maar Beer beet liever zijn tong af dan dat toe te geven aan deze mevrouwen die deden alsof ze deftig waren.

‘En stoer,’ vulde Merel snel aan.

‘Ontzettend stoer,’ zei Beer.

De beide vriendinnen knepen hun ogen tot spleetjes.

‘Weten jullie ouders wel dat jullie zulke zware pakketten sjouwen?’ zei Suus, die dik en kort was.

Beer en Merel fronsten hun wenkbrauwen.

‘O, ja hoor, mijn vader zei zelf dat we allemaal iets uit de auto of de volle aanhangwagen moesten meenemen

naar onze campingplaats,' antwoordde Merel liefjes.
'Mijn ouders zijn hier net langsgelopen. U heeft ze
waarschijnlijk gemist.'

Truus staarde haar vol ongeloof aan. 'Je bedoelt die
grote, dikkige man met die veel te zware tent en dat
knalrode hoofd?'

Merel knikte. 'Dat is mijn vader.'

'En bedoel je soms die vrouw met de hoge stapel potten,

pannen en Tupperware-bakjes in haar armen?' vroeg Suus met grote ogen.

'Ja, dat is mijn moeder.'

Truus en Suus schudden afkeurend en tegelijkertijd hun hoofd.

'Ik vind het onbehoorlijk en onverantwoordelijk dat zulke kleine kinderen zulke zware pakketten sjouwen!' zei Truus.

'Wij zijn geen kleine kinderen,' mompelde Beer bin-nensmonds. Hij begon behoorlijk genoeg te krijgen van de twee dames.

'O, maar het is niet zomaar een pakket, mevrouw. Het is de middelste tent,' antwoordde Merel. Ze verschoof de tent in haar handen van links naar rechts. De tent begon nu toch wel erg zwaar te worden en ze hoopte dat de twee deftige mevrouwen niet nog meer vragen zouden stellen.

Maar helaas, Merel en Beer waren de twee nieuwsgierigste gasten van de hele camping tegengekomen. Truus en Suus waren niet van plan hen te laten gaan zonder het naadje van de kous te weten. Ze stonden al behoorlijk in de weg, maar nu gingen de twee dames helemaal in de weg staan. Wijdbeens nog wel.

'Middelste tent? Middelste tent? Wat bedoel je daar nou weer mee, jongedame?' vroeg Truus pinnig. Ze keek Merel streng aan.

'Wij slapen in de middelste tent, mevrouw. Mijn ouders en mijn broertje slapen in de grote tent. En Dappere Dodo en Brok slapen in de kleine tent.'

'Ah, juist ja!' zeiden Suus en Truus in koor, op een manier alsof ze precies begrepen wat Merel bedoelde. Maar in werkelijkheid snapten ze er geen snars van. Veel vol-

wassenen doen namelijk vaak alsof ze dingen begrijpen terwijl ze er in werkelijkheid niets van begrijpen, zoals deze twee dames.

'Ik vind Dappere Dodo en Brok maar rare namen voor een kind,' zei Suus tegen Truus. Die knikte instemmend. En ook Merel knikte. 'Ik ook, mevrouw. Maar als u het niet erg vindt dan lopen Beer en ik verder, want de tent begint nu toch wel een beetje zwaar te worden.'

'En Beer vind ik ook een rare naam voor een kind,' zei Truus, waarna de twee vriendinnen gelukkig allebei een paar stapjes opzij deden. Truus naar links en Suus naar rechts.

'Grom,' zei Beer alleen maar toen hij tussen de twee vriendinnen door stapte. Ze slaakten een gilletje, waarna ze tegen elkaar schande spraken over de jeugd van tegenwoordig en over ouders die hun kinderen zware pakketten lieten dragen, alsof dat de gewoonste zaak van de wereld was.

Het waren ten slotte Dappere Dodo, de hond van de hele familie, en Brok, de hond van Merel en Beer, die de bonte stoet sloten. Eigenlijk was Brok de hond van Beer, maar omdat zijn moeder niet van dieren hield – ze vond dieren vies, smerig, vuil, onsmakelijk, goor en ongemainerd – woonde Brok bij Merel. Heel erg was dat niet, want Merel en Beer waren heel dichte overburen van elkaar. Als Merel in haar kamer op de vierde verdieping stond, kon ze in de kamer van Beer kijken.

In hun bek hielden Brok en Dappere Dodo allebei een zakje met tentharingen vast. Het kwijl droop aan beide kanten naar beneden, terwijl hun staarten dolenthousiast heen en weer zwiepten.

De familie van Merel was zo'n bezienswaardigheid dat

bijna alle campinggasten nieuwsgierig hun tent of caravan uit liepen om poolshoogte te nemen.

'Ah, jullie staan onder de oude eik, mooie plek. Welkom,' groetten de buren aan de linkerkant hen.

'Welkom,' zei ook de buurman aan de rechterkant. Hij was gekleed in een nette korte broek en een stijf gestreken streepjesoverhemd. Hij was de enige die de ouders van Merel een hand kwam geven.

'Henk de Graaf, maar noem me maar Henk,' stelde hij zichzelf voor. 'Ik ben gisteren aangekomen. Alleen. Mijn vrouw en kinderen hadden geen zin om mee naar de camping te gaan. Nou, zei ik tegen ze, dan moeten jullie het zelf maar weten, dan ga ik wel alleen. En ik kan u vertellen – nee, verzekeren dat ik toen mijn koffers heb gepakt en hier met mijn camperbusje naartoe ben gereden. En weet u wat nou het mooie is?'

De ouders van Merel en Merel en Beer schudden hun hoofd. Ze hadden geen idee wat het mooie was.

'Nu bellen ze me bijna ieder uur, omdat ze toch willen komen. Of ik ze even op wil halen. Kijk, en dat doe ik niet.'

Weer schudden de ouders van Merel en Merel en Beer hun hoofd.

'Ik ben toch zeker gekke Henkie niet?' zei Henk, waarna hij in een luid gegrinnik uitbarstte, met hier en daar een knorachtige uitschieter.

'Hij lacht als een varken,' fluisterde Beer in het oor van Merel.

Merel begon zachtjes te giechelen.

'Mijn moeder zegt altijd dat mannen die als een varken lachen iets te verbergen hebben,' zei Beer met een serieus gezicht.

'Ja, maar dat zegt jouw moeder waarschijnlijk van alle dierengeluiden.'

Beer lachte bij de gedachte aan zijn moeder en dierengeluiden.

'Waar komt die heerlijke lucht vandaan?' vroeg de moeder van Merel. Ze stak haar neus in de lucht, waarna de rest haar voorbeeld volgde.

Henk wees in de richting van een enorme tent. De ronde, kleurige riddertent was zeker zevenenhalf keer groter dan de grote tent van de ouders van Merel. 'Dat is de tent van de chef-kok en zijn zoon.'